

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtina, 25. septembra 2023. godine
Br.ref.: RK 2271/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI20/23

Podnosilac

P.T.P “Duglas”

Ocena ustavnosti presude [Rev.E.br.7/2022] Vrhovnog suda Kosova od 10. avgusta 2022. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo P.T.P “Duglas” sa sedištem u Podujevu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva). Podnosioca zahteva zastupaju advokati, Lule Bilalli Ymeri iz Prištine i Teki Bokshi iz Đakovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [E.Rev.nr. 7/2022] Vrhovnog suda Kosova od 10. avgusta 2022. godine.
3. Presuda [Rev.E.br. 7/2022] Vrhovnog suda od 10. avgusta 2022. godine uručena je podnosiocu zahteva 10. oktobra 2022. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda [Rev.E.br.47/2022] od 1. septembra 2022. godine, kojim, kako se navodi su povređena osnovna prava i slobode podnosioca zahteva koje su zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP) i članom 46. (Zaštita imovine) Ustava, u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Dodatnog protokola br. 1 EKLJP-a.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. (Procesiranje zahteva) i članu 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon), kao u na pravilu 29. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).
6. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15 dana nakon njegovog objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika o radu. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno će pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018 nastaviti da se primenjuju na predmete koji su registrovani u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ukoliko su i u meri u kojoj su povoljnije za strane.

Postupak pred sudom

7. Dana 1. februara 2023. godine, podnosilac zahteva predao je zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 6. februara 2023. godine, predsednica Suda je odlukom [Br.GJR.KI20/23], imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca, a odlukom [Br.KSH.KI20/23] imenovala je Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi Peci i Enver Peci, članovi.
9. Dana 20. februara 2023. godine, Sud je: **(i)** obavestio zastupnike podnosioca zahteva o registraciji zahteva i od njih je tražio da popune formu zahteva, kako bi Sud dalje procesirao zahtev; **(ii)** poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu i **(iii)** zatražio je od Privrednog suda u Prištini dodatne informacije u vezi sa danom kada je podnosilac zahteva primio presudu [Rev.E.br.7/2022] Vrhovnog suda od 10. avgusta 2022. godine
10. Dana 6. marta 2023. godine, Sud je primio formular zahteva koji su popunili zastupnici podnosioca zahteva onako kako je traženo.

11. Dana 7. aprila 2023. godine Sud je primio povratnicu od Privrednog suda koja dokazuje dan kada je podnosilac zahteva primio osporenu presudu.
12. Dana 30. avgusta 2023. godine Veće za razmatranje razmotrilo je izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je iznelo preporuku Sudu da zahtev proglasi neprihvatljivim za razmatranje.

Pregled činjenica

13. Iz spisa predmeta, Sud primećuje da su podnosilac zahteva i Opština Priština zaključili ugovor [br. 616-14-091-111] o snabdevanju i montiranju ormara u osnovnim školama u opštini Priština. Kako dalje iz spisa predmeta proizilazi, predstavnik Opštine Priština je putem televizijskih i štampanih medijima iznosio činjenice o kvalitetu odrađenog posla, koje su shodno navodima podnosioca zahteva naneli štetu samoj kompaniji.
14. Dana 26. jula 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu u Osnovnom sudu u Prištini- Odeljenje za privredne sporove (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv opštine Priština, tražeći od suda:
 - i. Da se utvrdi da je podnosiocu naneta nepopravljiva nematerijalna – morala šteta sa posledicom ugrožavanja reputacije, autoriteta, dostojanstva i časti, izazivajući duševnu patnju i degradirajući ga pred javnim mnjenjem od strane tužene opštine Priština u iznosu od 200.000,00 €, uz zateznu kamatu od 8% računajuću je od dana podnošenja tužbe 26. jula 2018. godine do konačne uplate;
 - ii. Da se obaveže tužena opština Priština da podnosiocu zahteva nadoknadi nematerijalnu štetu (iznos koji će biti preciziran tokom glavne rasprave);
 - iii. Da se obaveže tužena opština Priština da podnosiocu zahteva nadoknadi materijalnu štetu zbog izgubljene dobiti, u visini koja će biti precizirana nakon dotičnog veštačenja;
 - iv. Da se obaveže tužena opština Priština da podnosiocu zahteva nadoknadi proceduralne troškove u roku od 15 dana od dana prijema presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.
15. Podnosilac zahteva je u svojoj tužbi smatrao da su televizijske izjave i pisanja u novinama koje je dao predstavnik opštine Priština sadržale neistinite i tendenciozne činjenice koje su za cilj imale omalovažavanje i ugrožavanje reputacije Kompanije.
16. Dana 18. oktobra 2018. godine, opština Priština je podnela odgovor na tužbu navodeći da „... je istina da stranka koja tuži nije poštovala uslove ugovora o snabdevanju ormarima prema ugovoru, a prema izveštaju Direkcije za obrazovanje od 23.05.2015. godine činjenično stanje je drugačije od onog koje je određeno ugovorom, što znači da ormari nisu proizvedeni kako je predviđeno ugovorom, i što se tiče kvaliteta, i materijala od kojeg su napravljeni ovi ormari, tako da se nije pridržavao uslova predviđenih ugovorom.“
17. Dana 16. aprila 2020. godine Osnovni sud je doneo presudu [IV.C.br.416/2018] kojom je:
 - i. Odbio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva u vezi sa obavezivanjem tužene opštine Priština da nadoknadi na ime nematerijalne moralne štete, ugrožavanja reputacije, autoriteta, dostojanstva i časti, kao i izazivanja duševnih patnji i omalovažavanja pred širokom javnošću u iznosu od 200.000,00 €, uz

zateznu kamatu od 8% računajući je od dana podnošenja tužbe 26. jula 2018. godine do konačne uplate;

- ii. Odbio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva kojim je predloženo da se obaveže tužena opština Priština da podnosioca zahteva nadoknadi materijalnu štetu- izgublenu dobit u iznosu od 40.303,80 € uz zateznu kamatu od 8%, računajući od dana podnošenja tužbe 26.07.2018. godine, do konačne uplate; kao

18. U obrazloženju presude [IV.C.br.416/2018], Osnovni sud je *inter alia* naveo:

„Tužilac nije mogao da obrazloži dokazima krivicu tužene strane u vezi sa objavljivanjem vesti u televizijskim i pisanim medijima, jer su ti medijumi informacije dobili uglavnom od direktora škola, a ne od tužene strane.“

„Tužilac nije uspeo da dokaže činjenicu da je jedini razlog za neugovaranje radova na tenderu upravo slab učinak koji su mu objavila sredstva za informisanje u vezi sa ormarima izrađenih za osnovne škole u Prištini.“

„Tužilac nije predstavio sudu nijedan tender sa kojeg je eliminisan, a gde je uzrok šteta koja mu je naneta sredstvima informisanja u vezi sa izradom ormara u školama.“

[...]

19. U zakonskom roku, podnosilac zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud), protiv presude Osnovnog suda [IV.C.br.436/2018]; **a)** zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka; član 181.1, tačka a) Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP-a); **b)** pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja, član 181., tačka b) ZPP-a; **c)** pogrešnog sprovođenja materijalnog prava, član 181.1, tačka c) ZPP-a.

20. Dana 5. oktobra 2021. godine, Apelacioni sud je presudom [Ae.nr.105/2020]:

- i. Odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva; i
- ii. Potvrdio presudu [IV.C.br.416/2018] od 16. aprila 2020. godine.

21. U obrazloženju presude [Ae.br.105/2020], Apelacioni sud je prihvatio pravnu ocenu prvostepenog suda kao redovnu i zakonitu, konstatujući da je prvostepeni su pravično sproveo materijalno pravo i utvrdio materijalno stanje. U konkretnom slučaju, Apelacioni sud je ocenio da je: *„prvostepeni sud pravično odlučio kada je odbio tužbeni zahtev tužioca (...), u ovom slučaju odredbom člana 187., stava 1. ZOO-a je propisano da „Sud će dodeliti pravičnu nagradu u novcu pravnom licu zbog klevetanja ugleda ili dobrog imena, bez obzira na naknadu materijalne štete, ako utvrdi da okolnosti to opravdavaju, čak i ako nema materijalne štete.“ U ovom slučaju, u vezi sa nagradom ove štete, prema ovom članu strana koja tuži nije uspela da je tužena stranka platila sve račune koji su podneti, osim računa br. 4 o zadržavanju 10% zbog kojeg je stranka koja tuži započela spor drugom tužbom pod br. 386/15 (...).“*

22. Takođe, Apelacioni sud je ocenio i ostale žalbene navode podnosioca zahteva u vezi sa zahtevom o izgubljenoj dobiti, konstatujući da: *„... iz spisa predmeta proizilazi da tužilac nijednim dokazom nije uspeo da argumentuje uzročnu vezi između postupaka tužene i posledice, odnosno štete koju je naneo tužiocu, a tužena nije mogla da bude odgovorna za postupke drugih i ukoliko je tužiocu naneta šteta“, a za ostale navode je zaključio je prvostepena presuda sadrži dovoljne i ubedljive razloge.*

23. Dana 28. januara 2022. godine, podnosilac zahteva podneo je reviziju Vrhovnom sudu Kosova protiv presude Apelacionog suda [Ae.br.105/2020] od 5. oktobra 2021. godine i presude Osnovnog suda [IV.C.br.416/2018] od 16. aprila 2020. godine, zbog: **a)** bitnih povreda odredbi parničnog postupka iz člana 182., stava 2. ZPP-a, posebno tačke n) ZPP-a i člana 182., stava 1. ZPP-a koje su načinjene u postupku pred drugostepenim sudom; i **b)** pogrešnog sprovođenja materijalnog prava.
24. Dana 1. septembra 2022. godine, Vrhovni sud Kosova presudom [Rev.E.br.7/2022] odbio kao neosnovanu reviziju koju je podneo podnosilac zahteva protiv presude Apelacionog suda [Ae.br.105/2020] od 5. oktobra 2021. godine.
25. Vrhovni sud Kosova je u obrazloženju presude [E.Rev.br.47/2022], između ostalog istakao da:

„Vrhovni sud Kosova u ovakvom stanju stvari, ocenjuje da su presude sudova nižih instanci donete pravičnim sprovođenjem odredbi parničnog postupka kao i materijalnog prava, da sadrže dovoljno obrazloženja o relevantnim činjenicama koje prihvata i ovaj Sud. Pobijena presuda ne sadrži bitne povrede odredbi parničnog postupka koje ovaj sud ocenjuje prema službenoj dužnosti.“

„Navodi u reviziji da je pobijena presuda doneta ključnim povredama odredbi parničnog postupka iz člana 182.1 i 2, tačka n) ZPP-a, da je izreka protivrečna sa obrazloženjem o odlučujućim činjenicama, da nisu tretirani žalbeni navodi, da nisu data prava obrazloženja u vezi sa zahtevom za nadoknadu štete (...), Vrhovni sud Kosova ocenjuje da sudovi nižih instanci sadrže puna i dovoljna obrazloženja o svim relevantnim činjenicama koje su važne za pravično suđenje u ovoj pravnoj stvari (...) Tako, i ovaj Sud, između ostalog, smatra da u konkretnom pravno-građanskom slučaju, nisu kumulativno ispunjeni svi preduslovi odgovornosti za nadoknadu štete, koji su propisani odredbama člana 136., člana 137. ZOO-a (...) stranka koja tuži nije dokazala da ti preduslovi postoje.“

„Odatle Vrhovni sud ocenjuje kao neosnovane navode revizije koji imaju veze sa pogrešnim sprovođenjem materijalnog prava (...) kada su našli da je tužbeni zahtev tužioca za nadoknadu štete neosnovan, da izvedenim dokazima nisu ubedljivo utvrđene činjenice kojima bi se potvrdio pravni osnov tužbenog zahteva o traženoj šteti, jer u ovom kontekstu nije pružao relevantne dokaze kojima bi potvrdio osnov i postojanje odgovornosti tužene, kao što je propisano odredbama člana 319., stava 322. ZPP-a...“

„Vrhovni sud Kosova je ocenio i navode revizije tužioca da je pobijena presuda doneta ključnim povredama odredbi parničnog postupka (...), ali je našao da su siti neosnovani jer je drugostepeni sud ocenio navode žalbe koji su bili od odlučujuće bitnosti za donošenje njegove odluke i smislu odredbe člana 204. ZPP-a (...).“

Navodi podnosioca zahteva

26. Podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud doneo presudu [Rev.E.br.7/2022] povređujući njegova osnovna prava i sloboda zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava, u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Dodatnog protokola Br. 1 EKLJP-a.

27. U vezi sa navodima o povredama člana 31. Ustava podnosilac zahteva navodi da mu je povređeno pravo na „obrazloženu presudu“ uz navod da: „*Apelacioni sud Kosova i Vrhovni sud imaju zakonsku i ustavnu dužnost da razmotre žalbene navode i da u vezi sa tretiranjem tih navoda daju prava obrazloženja.*“ Štaviše, podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi pogrešno i proizvoljno primenili zakonske odredbe, tako da su isti povredili njegova osnovna prava zagarantovana članom 31. Ustava.
28. U vezi sa navodom o povredi člana 46. podnosilac zahteva smatra da je povreda njegovog prava na pravično i nepristrasno suđenje posledično proizvela povredu njegovog prava na zaštitu imovine, prava koje je zagarantovano članom 46 Ustava.
29. Na kraju, podnosilac zahteva traži od suda da (i) proglasi njegov zahtev prihvatljivim i (b) da konstatuje da presuda Vrhovnog suda [Rev.E.br.7/2022] od 10. avgusta 2022. godine nije u skladu sa članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] u vezi sa stavom 1., člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a, kao i članom 46. [Zaštita imovine] u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Dodatnog protokola EKLJP-a.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. „1. Svakome se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih nadležnosti.

2. 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.”

[...]

Član 46.

[Zaštita imovine]

1. Garantuje se pravo na imovinu.

2. Korišćenje imovine je regulisano zakonom, u skladu sa javnim interesom.

3. Niko se ne može arbitrarno lišiti lične imovine. Republika Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo mogu izvršiti eksproprijaciju imovine ako je ista u skladu sa zakonom, ako je neophodna ili adekvatna za postizanje javnih ciljeva ili održavanje javnog interesa, a za koju se vrši neposredna adekvatna kompenzacija licu ili licima, imovina kojih se ekspropriuje.

4. O sporovima koje uzrokuje neko delo Republike Kosovo ili javne institucije Republike Kosovo, a koji se smatraju eksproprijacijom, odlučuje nadležni sud.

5. Intelektualno pravo je zaštićeno zakonom.“

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6.1

(Pravo na pravično suđenje)

1. „Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima ... ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom.
[...]"

DODATNI PROTOKOL Br.1 EVROPSKE KONVENCIJE O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 1.

„Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države da primenjuje zakone koje smatra potrebnim da bi regulisala korišćenje imovine u skladu s opštim interesima ili da bi obezbedila naplatu poreza ili drugih dažbina ili kazni.“

ZAKON Br. 03/L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

Član 319

„ 319.1 Svaka od stranaka u parnici je dužna da dokazuje činjenice na kojima zasniva svoje zahteve i ciljeve.

319.2 Dokazivanje obuhvata sve činjenice koje su važne za donošenje odluke.

319.3 Sud odlučuje koji će se dokazi prihvatiti sa ciljem utvrđivanja odlučujućih činjenica.“

Član 321.

„321.1 Nema potrebe da se dokazuju javno poznate činjenice niti činjenice koje je sud potvrdio u ranijim sudjenjima.

321.2 Nema potrebe da se dokazuju činjenice koje je stranka potvrdila pred sudom u toku sudskog procesa.

321.3 Sud ima pravo da proceni, uzimajući u obzir sve okolnosti konkretnog slučaja, da li će činjenicu uzeti kao potvrđenu ili kao usporenu, koju je stranka prvo potvrdila a zatim je osporila u celini ili delimično ili je ograničila potvrdu davanjem dugih činjenica.

321.4 Činjenice čije postojanje sud pretpostavlja ne treba da se dokazuju ali se može dokazati njihovo nepostojanje, ukoliko zakonom nije predviđeno nešto drugo.“

Član 222.

„Vrhovni sud odbija neosnovanu reviziju, putem presude, ukoliko konstatuje da ne postoje razlozi navedeni u reviziji.“

ZAKON BR. 04/L-077 O OBLIGACIONIM ODNOSIMA

Član 136. Osnovi odgovornosti

1. „Lice koje nanosi štetu drugom dužan je da tu štetu nadoknadi, osim ukoliko se utvrđuje da je šteta prouzrokovana bez njegove krivice.
2. Za štetu od stvari ili delatnosti, od kojih potiče povećana opasnost štete za okolinu, odgovara se bez obzira na krivicu.
3. Za štetu bez obzira na krivicu odgovara se i u drugim slučajevima predviđenim zakonom.”

Član 137. Šteta

„Šteta je umanjenje nečije imovine (obična šteta) i sprečavanje njenog povećanja (izgubljena korist), kao i nanošenje drugome fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta).”

Ocena prihvatljivosti zahteva

30. Sud će razmotriti da li je zahtev ispunio kriterijume prihvatljivosti propisane Ustavom, dalje utvrđeni Zakonom i specifikovani Poslovníkom o radu.
31. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1, i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju da:

„ 1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.“
32. Štaviše, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume prihvatljivosti kako dalje propisuje Zakon, odnosno članovi 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47. (Individualni zahtevi)

„1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.“

Član 48. (Tačnost podneska)

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

Član 49.
(Rokovi)

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta...“.

33. U vezi sa ispunjenošću gore navedenih kriterijuma, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i da osporava akt javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda [Rev.E.nr.7/2022] od 10. avgusta 2022. godine i da je iskoristio sva pravna sredstva propisana zakonom, podnosilac zahteva je takođe pojasnio prava i slobode za koje navodi da su mu povređeni, u skladu sa zahtevima člana 48. Zakona i predao je zahtev u skladu sa rokom propisanim članom 49. Zakona.
34. Pored gore navedenih zakona, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume prihvatljivosti propisane pravilom 39. (Kriterijum o prihvatljivosti), odnosno sa odredbama (1) (d) i (2) pravila 39. Poslovnika o radu, koje propisuju:

*Pravilo 34.
(Kriterijum o prihvatljivosti)*

*„(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:
[...]*

(d) Ako zahtev tačno razjašnjava i adekvatno iznosi činjenice i navode o povredi ustavnih prava ili odredbi.

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju“.

35. Pozivajući se na sudsku praksu ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglašiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na neki konkretan navod koji zahtev može da sadrži. U tom smislu, bilo bi tačnije kada bi se o istima govorilo kao o „očigledno neosnovanim navodima“. Ovi poslednje pomenuti se na osnovu sudske prakse ESLJP-a mogu svrstati u četiri posebne grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrnog stepena“; (ii) navodi koje karakteriše „jasno ili očigledno odsustvo povrede“; (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi navodi“, kao i (iv) „haotični ili nejasni navodi“ (vidi u tom kontekstu slučajeve ESLJP-a: [Kemachev protiv Francuske](#), prijava br. [17621/91](#), kategorija (i), [Mentzen protiv Litvanije](#), prijava br. [71074/01](#), kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), prijava br. [4241/03](#), kategorija (iii), takođe vidi slučajeve suda: [KI04/21](#), podnositeljka [Nexhmije Makolli](#), rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine i [KI175/20](#), podnosilac [Kosovska agencija za privatizaciju](#), rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine) .
36. U oceni prihvatljivosti zahteva, ukoliko je zahtev jasno neosnovan po ustavnim osnovama, Sud će podsetiti na srž stvari koju sadrži ovaj zahtev i relevantne navode podnosioca zahteva, i tim povodom Sud će primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, član koji obavezuje Sud da tumači osnovna ljudska prava i slobode zagarantovane Ustavom.
37. Kao što je iznad navedeno, Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi u njegovom slučaju povredili njegovo pravo „na obrazloženu odluku“ koje je propisano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a (Pravo na pravično suđenje), a kao posledica toga došlo je do

povrede prava propisanih članom 46. [Zaštita imovine] Ustava, a u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Dodatnog protokola Br. 1 EKLJP-a.

Navodi o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a

38. U vezi sa ključnim navodom podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava, u vezi sa članom 6. EKLJP-a, Sud će se u nastavku pozvati na principe koje je postavio ESLJP u vezi sa pravom na obrazloženu sudsku odluku.

(i) Opšta načela o pravu na obrazloženu odluku

39. Na početku, Sud podseća, da što se tiče prava na obrazloženu sudsku odluku zagaranovanu članom 31. Ustava, u vezi sa članom 6. EKLJP-a, već postoji konsolidovana sudska prakse koja je izgrađena zasnivajući se na sudskoj praksi ESLJP-a (uključujući, ali neograničavajući se na slučajeve: [Van de Hurk protiv Holandije](#), br.16034/90, presuda od 19. aprila 1994. godine; [Hiro Balani protiv Španije](#), br. 18064/91, presuda od 9. decembra 1994. godine; [Higgins i ostali protiv Francuske](#), br. 134/1996/753/952 presuda od 19. februara 1998. godine; [Garcia Ruiz protiv Španije](#), br.30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine; [Hirvisaari protiv Finske](#), br.49684/99, presuda od 27. septembra 2001. godine; [Suominen protiv Finske](#), br.37801/97, presuda od 1. jula 2003. godine; [Buzescu protiv Rumunije](#), br. 61302/00, presuda od 24. maja 2005. godine; [Pronina protiv Ukrajine](#), br. 63566/00, presuda od 18. jula 2006. godine; i [Tatishvili protiv Rusije](#), br. 1509/02 presuda od 22. februara 2007. godine. Štaviše, osnovna načela koja se tiču prava na obrazloženu sudsku odluku su takođe elaborirana i u slučajevima ovog Suda, uključujući, ali neograničavajući se na slučajeve [KI22/16](#), podnosilac [Naser Husaj](#), presuda od 9. juna 2017. godine; [KI97/16](#), podnosilac [IKK Classic](#), presuda od 9. januara 2018. godine; [KI143/16](#), podnosilac [Muharrem Blaku i ostali](#), rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine; [KI87/18](#), podnosilac [IF Skadiforsikring](#), presuda od 27. februara 2019. godine; [KI35/18](#), podnosilac [Bayerische Versicherungsverband](#), presuda od 11. decembra 2019. godine; kao i slučaj Suda [KI230/19](#), podnosilac [Albert Rakipi](#), presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 135).
40. U tom pogledu, garancije propisane članom 6., stavom 1. uključuju i obavezu da sudovi daju dovoljna obrazloženja o njihovim odlukama (vidi slučaj ESLJP-a [H. protiv Belgije](#), br. 8950/80, presuda od 30. novembra 1987. godine, stav 53). obrazložena odluka pruža sigurnost stranama da je njihova stvar zaista saslušana i tretirana.
41. Međutim, iako unutrašnji sudovi imaju određenu slobodu u ocenjivanju u vezi sa odabirom argumenata i odlučivanja o njihovoj neosnovanosti, isti su obavezni da obrazlože i opravdaju sve njihove postupke, uključujući i odluke koje su posledica tih postupaka (vidi slučajeve ESLJP-a [Suominen protiv Finske](#), br. 37801/97, presuda od 24. jula 2003. godine stav 36; kao i presudu [Carmel Saliba protiv Malte](#), br. 24221/13, presuda od 24. aprila 2017. godine, stav 73).
42. U tom pogledu, niži sud ili državni organ, s druge strane, treba da da takve razloge i obrazloženja koji omogućuju stranama da efektivno iskoriste svako postojeće pravo žaljenja (vidi slučaj ESLJP-a [Hirvisaari protiv Finske](#), br. 49684/99, presuda od 25. decembra 2011. godine, stav 30).
43. Iz člana 6. EKLJP-a proizilazi obaveza sudova da daju odgovarajuće obrazloženje za njihove odluke, ali to ne stvara obavezu sa ovi sudovi daju detaljne odgovore u vezi sa svakim argumentom (vidi slučajeve ESLJP-a: [Van de Hurk protiv Holandije](#), br. 16034/90, presuda od 19. aprila 1994. godine, stav 61; [Garcia Ruiz protiv Španije](#), br.

30544/96, presuda od 29. januara 1990. godine, stav 26; [Perez protiv Francuske](#), br. 47287/99, presuda od 12. februara 2004. godine, stav 81).

44. Obaveza suda u vezi sa obrazloženjem njegove presude je usko povezana sa prirodnom odluke koju ovaj poslednje pomenuti donosi i to se može odrediti u zavisnosti od konkretnih okolnosti slučaja o kojem je reč, ali je neophodno sa se, između ostalog, uzmu u obzir različite vrste podnesaka koje strana može da podnese sudu, kao i razlike koje postoje među pravosudnim sistemima zemalja u vezi sa zakonskim odredbama, običajnim pravilima, pravnim stavovima i podnošenjem i sastavljanjem preuda (vidi slučajeve ESLJP-a [Ruiz Torija protiv Španije](#), br. 18390/91, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 29; [Hiro Balani protiv Španije](#), br. 18064/91, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 27).
45. U tom smislu, sudov su obavezni da:
- a) razmotre ključne argumente strana (vidi slučajeve ESLJP-a: [Buzescu protiv Rumunije](#), presuda od 24. avgusta 2005. godine, br. 61302/00, stav 67; i [Donadze protiv Gruzije](#), br. 74644/01, presuda od 7. juna 2006. godine, stav 35);
 - b) da veoma rigorozno i s posebnom pažnjom razmotre zahteve u vezi sa pravima i slobodama zagaranovanim Ustavom, EKLJP-om i njenim Protokolima (vidi slučajeve ESLJP-a: [Fabris protiv Francuske](#), br.16574/08, presuda od 7. februara 2013. godine, stav 72; [Eagner i JMĚL protiv Luksemburga](#), br. 76240/01, presuda od 28. juna 2007. godine, stav 96).
46. Sud podseća da Član 6., stav 1. ne obavezuje redovne sudove da daju detaljnije obrazloženje, kada prosto sprovode određenu zakonsku odredbu u vezi sa pravnim osnovom o odbijanju žalbe, jer ta žalba nema perspektivu za uspeh (vidi slučajeve ESLJP-a: [i ostali protiv Francuske](#), br. 34763/02, odluka od 28. januara 2003. godine; i [Gorou protiv Grčke \(br.2\)](#), br. 12686/03, odluka od 20. marta 2009. godine, stav 41).
47. Zato, u slučaju u kojem je reč o dozvoljavanju podnošenja žalbe, što je preduslov ta postupak pred višim sudom, kao i za moguću odluku, član 6., stav 1. ne može da se tumači u smislu da nalaže detaljno obrazloženje odluke o odbijanju zahteva o podnošenju žalbe (vidi slučajeve ESLJP-a: [Kukkonen protiv Finske \(br.2\)](#), br. 47628/06, presuda od 13. aprila 2009. godine, stav 24; [Bufferne protiv Francuske](#), br. 54367/00, odluka od 26. februara 2002. godine).
48. Pored toga, kada odbije žalbu, Apelacioni sud, načelno, prosto može da prihvati obrazloženje odluke dato od nižeg suda (vidi slučaj ESLJP-a [protiv Španije](#), citiran iznad, stav 26; vidi, u suprotnosti sa ovim, [Tatishvili protiv Rusije](#), br. 1509/02, presuda od 9. jula 2007. godine, stav 62). međutim, koncept pravičnog postupka podrazumeva da domaći sud, koji je dao usko objašnjenje o svojim odlukama, bilo ponavljajući ranije data obrazloženja od strane nižeg suda, ili na neki drugi način, zapravo se bavio bitnim pitanjima u njegovog jurisdikciji, što znači da nije prosto prihvatio, bez dodatnog napora zaključke do kojih je došao niži sud (vidi slučaj ESLJP-a: [Helle protiv Finske](#), br. (157/1996/776/977), presuda od 19. decembra 1997. godine, stav 60). ovaj zahtev je tip pre bitan ukoliko stranka u sporu nije imala mogućnost da podnese svoje argumente usmeno u postupku pred domaćim sudom.
49. Međutim, drugostepeni sudovi koji imaju jurisdikciju da odbacuju neosnovane žalbe i da rešavaju činjenična i pravna pitanja u parničnom postupku, obavezni su da

obrazlože zašto su odbili da donesu odluku o žalbi (vidi slučaj ESLJP-a: [Hansen protiv Norveške](#), br. 15319/09, presuda od 2. januara 2015. godine, stavovi 77-83).

50. Štaviše, ESLJP nije odredio da je povređeno pravo u nekom slučaju, u kojem nije dato specifično objašnjenje u vezi sa nekom tvrdnjom koja se odnosi na nebitan aspekt slučaja, odnosno nedostatak potpisa i pečata, što je greška više formalne nego materijalne prirode i ta greška je odmah ispravljena (vidi slučaj ESLJP-a: [Mugoša protiv Crne Gore](#), br. 76522/12, presuda od 21. septembra 2016. godine stav 63).

(ii) Primena opštih načela o pravu na obrazloženu odluku u okolnostima konkretnog slučaja

51. Vraćajući se na konkretan slučaj i sagledavajući obrazloženje presuda Apelacionog i Vrhovnog suda u kontekstu neobrazložnih sudskih odluka, Sud nalazi da je osnov za navodne povrede činjenica da Sudovi nisu na adekvatan način sagledali i obrazložili žalbene navode koje on smatra bitnim. Međutim, Sud u zahtevu ne nalazi konkretno koje to navode podnosilac zahteva smatra da nisu na valjan način obrazloženi od strane redovnih sudova. Ono što Sud u zahtevu primećuje jeste činjenica da podnosilac zahteva u pokušaju da objasni navodnu povredu citira praksu ESLJP, pri tome, ne opuštajući se da na jasan i konkretan način ukaže o kojim se to navodima radi koje redovni sudovi nisu na adekvatan način obrazložili u postupku sagledavanja osnovanosti njegovog tužbenog zahteva.

52. Konkretnije, Sud nalazi da podnosilac zahteva navodnu povredu objašnjava na sledeći način:

“Apelacioni sud Kosova i Vrhovni sud Kosova imaju zakonsku i ustavnu obavezu da ispituju žalbene zahteve i da daju odgovarajuće obrazloženje u vezi sa postupkom po tim zahtevima. U ovom slučaju, Apelacioni sud i Vrhovni sud Kosova nisu ispitali glavne žalbene zahteve i u vezi sa tim zahtevima nisu razjašnjeni. Nije dovoljno da tužbeni zahtevi nisu neosnovani, već se moraju dati konkretni, činjenični i pravni razlozi zašto nisu osnovani. Samo parafraziranje zakonske odredbe nije opravdanje.“

53. Dakle, iz citiranog dela navoda podnosioca zahteva više je nego očigledno da podnosilac zahteva smatra da sudovi nisu dali konkretne i pravne razloge zašto njegov tužbeni zahtev nije osnovan.

54. Shodno tome, Sud će sagledati presudu Apelacionog i Vrhovnog suda u kontekstu razloga zašto je tužbeni zahtev podnosioca neosnovan, kao i da li su Apelacioni i Vrhovni sud te razloge koji su doveli do zaključka da je tužbeni zahtev neosnovan obrazložili na dovoljno valjan način, koji ispunjava kriterijume obrazložene sudske odluke.

55. Dakle što se tiče presude Apelacionog suda, Sud primećuje da je Apelacioni sud ispitavajući presudu Osnovnog suda u kontekstu razloga za odbijanje tužbenog zahteva podnosioca zaključio da je razlog njenog odbijanja taj što shodno članu 187. st. 1. ZPP-a, tužilac nije dokazao da je tužena stranka svojim radnjama ili nečinjenjem oštetila tužioca jer je tužena platila sve dostavljene račune [...] dok što se tiče objavljivanja informacija u sredstvima javnog informisanja, Apelacioni sud je zaključio da “za uređivačku politiku i objavljivanje bilo kog sredstva informisanja postoji takozvana kaskadna odgovornost, ali ta odgovornost ne pada na tuženog“.

56. Pored toga, Apelacioni sud je obrazložio i kada oštećeni ima pravo na naknadu štete kao i izmakle koristi shodno Odredbom člana 173. stav 1. ZOO, ali da iz spisa

predmeta i tužbenog zahteva proizilazi da tužilac bez dokaza nije uspeo da argumentuje uzročnu vezu između radnje tuženog i posledice, odnosno „štete koju je tužilac pretrpeo, dok tuženi ne može odgovarati za radnje drugih čak i ako je tužilac oštećen“.

57. Shodno tome, više je nego očigledno da je Apelacioni sud sagledao osnovanost tužbenog zahteva i da je pri tome pružio obrazloženje zašto se tužbeni zahtev za kompenzacijom materijalne i nematerijalne štete ne može realizovati, nalazeći da on kao takav ne ispunjava uslove propisane navedenim zakonskim odredbama.
58. Šta više, iz obrazloženja presude Apelacionog suda, Sud takođe nalazi da je on sagledao i ostale razloge koje je podnosilac zahteva naveo u tužbenom zahtevu, ali da ih je posle analize odbacio kao neosnovane shodno članu člana 319. st. 1 ZPP, pri tom obrazlažući da u konkretnom slučaju „[...] tužilja nije bila u mogućnosti da pruži nijedan dokaz kojim se njegove tvrdnje mogle dokazati...“.
59. Imajući to u vidu Sud smatra da su navodi podnosioca zahteva da Apelacioni sud nije dao konkretne i pravne razloge u presudi zašto njegov tužbeni zahtev nije osnovan, su neosnovani.
60. Dalje, sagledavajući takođe presudu Vrhovnog suda u kontekstu navoda podnosioca zahteva, Sud ne može a da ne primeti, da je podnosilac i pred ovim sudu pokrenuo istu prirodu navodnih povreda, pri tome smatrajući da je presuda Apelacionog suda *protivrečna sa obrazloženjem o odlučujućim činjenicama i da nisu data odgovarajuća obrazloženja u vezi sa zahtevom za nadoknadu štete*. Upravo Vrhovni sud je ocenjujući te navode podnosioca zahteva je zaključio,

„[...] presude sudova nižih instanci sadrže puna i dovoljna obrazloženja o svim odlučujućim činjenicama (...). Tako da ovaj sud, između ostalog, smara da u konkretnom pravno-građanskom slučaju, nisu kumulativno ispunjeni svi preduslovi odgovornosti za nadoknadu štete, koji su propisani odredba člana 136. i člana 137. ZOO-a kao što su: postojanje subjekata obligacionog odnosa i odgovornosti za štetu koja je naneta, dakle izazivač štete i oštećeni, postojanje štetne činjenice, odakle rezultira šteta, postojanje nanete štete, postojanje uzročne veze između štetne činjenice i izazvane štete, kao i da postoji protivzakonitost delovanja (...).“

61. Pored toga za Sud je više nego evidentno da se Vrhovni sud bavio i pitanjima povrede materijalnog prava od strane nižestepenih sudova pri tome nalazeći da su sudovi pravično ocenili i sproveli materijalno prava kada su našli da je tužbeni zahtev tužioca za nadoknadu štete neosnovan, jer izvedenim dokazima nisu ubedljivo utvrđene činjenice kojima bi se dokazao pravni osnov tužbenog zahteva o traženoj šteti, jer u ovom kontekstu tužilac nije pružao relevantne dokaze kojima bi potvrdio osnov i postojanje odgovornosti tužene, kako je propisano odredbama člana 319., člana 322. ZPP-a (...)
62. Shodno tome Sud nalazi da je Vrhovni sud odgovorio na sve navode koje je pokrenuo u zahtevu za reviju pri tome dajući detaljna obrazloženja o svim pokrenutim pitanjima.
63. Dakle, Sud ocenjuje da su osporene presude Apelacionog i Vrhovnog suda, bile dovoljno obrazložene i da ispunjava kriterijume obrazložene sudske odluke, propisane članom 31. Ustava, u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a. štaviše, Sud primećuje da su redovni sudovi pažljivo tretirali navode podnosioca zahteva i da su ih dovoljno obrazložili što

se tiče njihovog prava na nadoknadu štete i izgubljenju dobit, kako navodi podnosilac zahteva u svom slučaju.

64. Štaviše, Sud nalazi da podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže i da ubedi redovne sudove da ga je opština Priština, kao tužena strana, oštetila njenim postupcima. Iz spisa predmeta i toka postupka, jasno se primećuje da su na tri instance redovni sudovi imali isti pravni stav što se tiče ocene navoda podnosioca zahteva, detaljno pojašnjavajući nepoverenje ukazano finansijskom veštačenju i razloge za odbijanje tužbenog zahteva i drugih redovnih pravnih sredstava koje je podneo podnosilac zahteva.
65. U tom smislu, Sud podseća da u vezi sa ocenom navoda „četrto stepena“, a koji su povezani sa navodim povredama člana 31. Ustava, a u vezi sa članom 6. EKLJP-a, on je takođe konstantno isticao da „pravda“ koja se traži iz gore pomenutih članova, nije „supstancijalna“ pravda, već „proceduralna“. Ovaj koncept, u praktičnom aspektu, u principu podrazumeva: (i) mogućnost vođenja postupaka prema načelu kontradiktornosti; (ii) mogućnost stranaka da u raznim fazama ovog postupka podnesu argumente i dokaze koje smatraju bitnim za dotični slučaj; (iii) mogućnost da efektivno ospore argumente i dokaze koje je predstavila suprotna strana; i (iv) pravo da njihovi argumenti, koji su objektivno gledano bitni za rešavanje slučaja, da budu saslušani i razmotreni od strane sudova na odgovarajući način; i da, kao posledica toga, postupak, uzet u celosti, rezultira kao pravičan. Šta više, pravda u postupku se ocenjuje u njenoj celosti i to je jedna od ključnih premisa sudske prakse Suda i ESLJP-a (vidi, u tom kontekstu slučaj ESLJP-a [Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije](#), br. 0588/83; 10589/83; 10590/83, presuda od 6. decembra 1988. godine, stav 68; i slučajeve Suda, [KI128/19](#), rešenje od 28. juna 2019. godine, stav 58; i [KI22/19](#), podnosilac zahteva *Sabit Ilazi*, rešenje o neprihvatljivosti od 9. juna 2019. godine, stav 42.)
66. Na osnovu toga, sud ocenjuje da su u slučaju podnosioca zahteva poštovani svi gore navedeni kriterijumi od strane redovnih sudova. Međutim, Sud primećuje da se podnosilac zahteva nije složio sa obrazloženjima redovnih sudova i sa njihovim rezultatom. Ali, ovo neslaganje ne može služiti podnosiocu zahteva kao pravo da podnese argumentovani zahtev o povredi Ustava (vidi slučaj ESLJP-a: [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv mađarske](#), br. 5503/02, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21; kao i slučaj Suda [KI125/11](#), *Shaban Gojnovci*, rešenje o neprihvatljivosti, od 28. maja 2012. godine, stav 28).
67. Iz gore navedene elaboracije, Sud konstatuje da je Vrhovni sud, kao poslednja instanca redovnih sudova, poštovao zahteve člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP-a u vezi sa pravom na obrazloženu sudsku odluku i ocenjuje da ne postoji neka okolnost koja ukazuje na to da je Vrhovni sud očigledno pogrešno primenio zakon, primena koja bi mogla rezultirati arbitrarnim ili očigledno neobrazloženim zaključcima za podnosioca zahteva. Shodno tome, navodi podnosioca zahteva pripadaju prvoj kategoriji (i) kao „četrty stepen“, s toga sa isti smatraju očigledno neosnovani na osnovu ustava, a shodno tome oni su neprihvatljivi u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o radu.

Navodi o povredama člana 46. Ustava, u vezi sa članom 1. Dodatnog protokola Br. 1 EKLJP-a

68. Podnosilac zahteva je u svom zahtevu zaključio da su mu kao posledica njegovog prava „na obrazloženu sudsku odluku“ povređena prava zagarantovana članom 46. [Zaštita imovine] Ustava, a u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Dodatnog protokola Br. 1 EKLJP-a, U vezi sa tim, Sud podseća da u skladu sa osnovanom sudskom praksom ESLJP-a, Sud proglašava zahtev neprihvatljivim kao očigledno neosnovan po (iii)

kriterijumu „nepotkrepljenih ili neobrazloženih“ navoda i u slučajevima kada se ispuni jedan od dva karakterističnih uslova koji slede:

- a) kada podnosilac zahteva prosto citira jednu ili nekoliko odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući način kako su one povređene, osim ako se na osnovu činjenica i okolnosti slučaja povreda Ustava ili EKLJP-a jasno vidi: (vidi slučaj ESLJP-a [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine i [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine);
- b) kada podnosilac zahteva ne podnese ili odbija da podnese materijalne dokaze kojima bi potkrepio svoje navode (ovo posebno važi za odluke sudova ili ostalih unutrašnjih organa), osim u slučajevima kada postoje vanredne okolnosti koje su izvan njegove/njene kontrole i koje ga/je ometaju da to učini (na primer kada administracija zatvora odbije da podnese Sudu dokumenta iz dosijea nekog zatvorenika o kojem je reč) ili ukoliko sam Sud ne odluči drugačije (vidi slučaj Suda [KI166/20](#), podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 42);

69. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da podnosilac zahteva prosto navodi povredu člana 46. Ustava, ali on je ne obrazlaže, odnosno uopšte ne objašnjava kako je u njegovom slučaju došlo do povrede ovih prava. S toga, Sud konstatuje da u vezi sa navodom podnosioca zahteva o povredi prava zagarantovanih gore navedenim članovima, zahtev mora da se proglasi neprihvatljivim kao očigledno neosnovan, jer su ovu navodi kvalifikovani kao navodi koji pripadaju (iii) kategoriji „nepotkrepljenih i neobrazloženih“ navoda, jer je podnosilac zahteva prosto citirao odredbu Ustava, a nije objasnio kao je povređena.

Zaključak

70. Kao sažetak, Sud uzimajući u obzir gore navedenu elaboraciju i konstataciju, ocenjuje da navodi podnosioca zahteva o povredama člana 31. Ustava, u vezi sa članom 6.1 ELKLJP-a pripadaju prvoj kategoriji (i) navoda kategorizovanih kao navodi „četrtoog stepena“; i kao takvi će se smatrati očigledno neosnovanim navodima, na osnovu Ustava i u skladu sa pravilom 34. (2) Poslovnika o radu.
71. Dok Sud, uzimajući u obzir gore navedenu elaboraciju u zaključku, kao i navode o povredi člana 46. Ustava, u vezi sa članom 1. Dodatnog protokola Br. 1 EKLJP-a pripadaju trećoj kategoriji (iii), potkategoriji (a) „nepotkrepljenih i neobrazloženih“ navoda; i kao takvi smatraće se očigledno neosnovanim navodima, na osnovu Ustava i u skladu sa pravilom 34. (2) Poslovnika o radu.
72. Na kraju, Sud konstatuje da se zahtev podnosioca zahteva, u njegovoj celosti, proglašava očigledno neosnovanim po ustavnim osnovama i shodno tome neprihvatljivim u skladu sa pravilom 34. (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 34. (2) i 48. (2) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 30. avgusta 2023.godine.

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje strana;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani